

Ak chcem naozaj načerpať sily, idem do lesa

O našich učiteľoch vieme pomerne málo. Preto som pár otázok položila Mgr. Beáte Michelčíkovej, ktorá na naše škole učí nemecký jazyk.

Mgr. Beáta Michelčíková je viac menej nováčik v učiteľskom zbore na Pedagogickej a sociálnej akadémii v Dúbravke. Momentálne je triednou učiteľkou triede III.C. Svojej príležitosti sa chopila s odvahou a medzi žiakmi je obľúbená. Možno aj vďaka ľahkým domácim úlohám. Tak trochu na priblíženie som jej položila zopár otázok.

■ **Na našej škole učíte pomerne krátko. Chcete byť vždy učiteľkou? Robili ste predtým aj niečo iné?**

B.M.: Už ako žiačka ZŠ som bola pasovaná za akéhosi sprostredkovateľa medzi učiteľmi a žiakmi. Dnes by sme mohli povedať, že som robila „asistentku“ menej chápaným, prípadne chýbajúcim žiakom, aby pochopili alebo dobehli učivo, ktoré sa v škole preberalo. Netvrdím, že v triede neboli múdrejší žiaci ako ja, ale mne jedinej z nich bola do vienka daná tá trpezlivosť, vysvetľovať x-krát tú istú vec stále dokola, kým to dotyční nepochopili. Viedla som pionierske schôdzky, v lete som pracovala v táboroch ako praktikantka, s kamarátmi sme robili program pre detský domov aj pre domov dôchodcov a po vysokej škole som

súkromne doučovala nemčinu. Učiteľské povolanie teda vždy akosi „viselo“ nad mnou, ale ako brigádnicka som robila aj všeličo iné: hrala som divadlo, skladala som brožúry a viazala ich do hrebeňovej väzby, upratovala schodisko v panelákoch, predávala v hračkárstve a dokonca som v továrni na skútre ručne pilníkom obrusovala výfuky. No a v predchádzajúcom zamestnaní som robila ekonomicko-hospodárske rešerše firmám.

■ **Máte svoju prácu rada alebo každý deň netrpezlivo čakáte na posledné zvonenie?**

B.M.: Sú veci, ktoré by som pri svojej práci dokázala oželiť – mnohé papierovačky, okrikovanie žiakov, niekoľkohodinové porady... Ale zase mám výhody, aké iné zamestnania neponúkajú – napríklad prázdniny spolu s deťmi, prácu na doma... Učiť sa snažím naplno, nerátam minúty do posledného zvonenia - ale keď môžem ísť domov, samozrejme rada idem.

■ **V dnešnej dobe učiteľ nemá takú autoritu a rešpekt ako to bolo niekde rok dozadu. Rozčuľujú vás žiaci, ktorí svojim správaním narúšajú hodinu alebo ich ignorujete?**

B.M.: Ani jedno ani druhé. Rozmýšľam o nich - či ich doma nemal kto naučiť slušnému správaniu, alebo chcú zaujať a nevedia si nájsť vhodnejší spôsob? A hlavne mi je ich ľúto, pretože prichádzajú o informácie, ktoré im učiteľ sprostredkúva, rušia spolužiakov, ktorí o učenie majú záujem a unavujú a demotivujú učiteľov, takže len náruživý pedagóg má v takýchto podmienkach chuť učiť, a dokonca prinášať žiakom aktivity nad rámec povinných učebných osnov. Máte veľké šťastie, že na tejto škole takí pedagógovia sú.

■ **Každý z nás si z času na čas potrebuje dať pauzu. Ako si vy dokážete po práci najlepšie odpočinúť?**

B.M.: Počas roka nemám na oddych čas, ani po práci, pretože ma doma čakajú dve hyperaktívne deti a pes...

Niekedy maľujem na sklo, píšem básne alebo rozprávky pre deti, pletiem svetre, vyšívam obrazy, skladám puzzle, čítam alebo pri hudbe lúštim krížovky všetkého druhu.

Ale ak chcem naozaj načerpať sily, idem do lesa. Sama.

(Alexia Zatková, II.C)